

2021

ကဗျာစာအုပ်လင့်များ
PDF

YKT

[ချန်ထားရစ်လေသော]

ဖရော်ဆန်

ချစ်ထားရက်လေသော ...

ဖရော်ဆန်

ချန်ထားရက်လေသော... ၁

ကျွန်တော်သာ အရပ်လေးတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့
အစ်ကို ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ
ဒီအတိုင်း လဲကျနေရစ်ခဲ့ရုံပါပဲ

အခုတော့...

သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ
အသက်ရှူနေလျက်လည်း မွန်းကျပ်ရ
တစ်ယောက်တည်းလည်း ရင်တွေကွဲရ
ထိန်းထားတဲ့ကြားကလည်း မျက်ရည်ဝဲရ

ကျွန်တော်လေ...

နှလုံးသားမရှိတဲ့ အရပ်လေးသာ ဖြစ်ခဲ့လိုက်ပါတော့လား
အစ်ကိုကို မေ့လွယ်တဲ့ ငတုံးမလေးသာ ဖြစ်ခဲ့လိုက်ပါတော့လား
ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော်မုန်းတီးလှပါပြီ...။ ။

ချန်ချန်စာပေ

ချန်ထားရက်လေသော... ၂

သစ်ရွက်လေးလိုသာ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွင့်ဝဲကြွေကျလိုက်ချင်ပါတယ်
အစ်ကိုရဲ့ အေးချမ်းမှုလေးကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ
အနှောင့်အယှက်ပေးနေမိသော နေရာလေးမှာ
ညီမလေး မတည်မြဲလိုတော့ပါ...။ ။

ချန်ထားရက်လေသော... ၃

မနက်ဖြန်ဆို သူမ ဒီမြို့လေးကနေ ထွက်သွားတော့မှာ...

ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့အမှတ်တရတွေကိုလည်း သူမ ကျွန်တော်
နဲ့အတူ ဒီမြို့လေးထဲမှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တော့မှာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေခဲ့ရ
မလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ သူမ မပါဘဲ ဆက်ရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားရ
မလဲ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ငိုချင်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ
မှာ ဆို့ဆို့နင့်နင့်။ မျက်ရည်ကျဖို့တောင် ခက်ခဲနေတဲ့ အနေအထားမှာ ကျွန်
တော်မွန်းကျပ်လှပါတယ်။

မနက်ဖြန်ဆို သူမ သွားတော့မှာ။

တခြားမြို့လေးဆီ...

သူမအပေါ်ကောင်းတဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်ဆီ...

ကျွန်တော်နဲ့ အဝေးဆုံးကမ္ဘာတစ်ခုဆီ...

“ကလေး... ရေ” လို့ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ရင် သူမ ကြားမှာလား။
ကျွန်တော့်ဖုန်းဆို သူမ ပြန်ထူးပါ့မလား...။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ပါလို့
အကြောင်းပြပြီး ကျွန်တော် သူမဆီ ပြေးသွားတွေ့လိုက်ရမလား။

မိုးတွေ ရွာနေပြီလေ။ အခုလို မိုးရာသီဆိုတာ သူမနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကျွန်
တော်ကြိုးစားခဲ့ဖူးတဲ့ ကာလတွေ ဖြစ်တယ်။ မိုးတွေ ရွာပြီး မီးတွေပျက်ရင်

သူမ ကြောက်နေမလားလို့ ဖုန်းတွေ ခေါ်၊ စကားတွေ ပြောဖူးတယ်။ မိုးရွာထဲ ဆိုင်ကယ်ထွက်မမောင်းဖို့ ဆူဖူးတယ်။ သူမရဲ့ ရေစိုနေတဲ့ဆံပင်တွေကို တိတ်တိတ်လေး ရင်ခုန်နေရင်း သုတ်ပေးဖူးတယ်။ အခုလို မိုးရာသီဟာ သူမနဲ့အပြီးတိုင် ဝေးဖို့တုလား။ “အများကြီး ချစ်တယ်နော်” လို့ ပြောပြီး အဝေးမှာ ရပ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ “နောက်ဘဝကျရင်တော့ အတူတူရှင်သန်ကြရအောင်” လို့ သတ္တိကြောင်တဲ့စကားတွေပြောဖူးတယ်။ “အားလုံးက ကိုယ့်အပြစ်တွေပါကွာ...” လို့ အခုမှပြော ငိုလို့ ရမလား။ တကယ်က အားလုံး ကျွန်တော်မှားခဲ့တာပါ။

“အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အစ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနေတဲ့ ပဲခပ်များများ ကလေးမလေး ဖြစ်ဖို့၊ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးတဲ့ ဒိန်ချဉ်ကို သောက်ဖို့...၊ အစ်ကို ကြိုက်တဲ့ ကြေးအိုးဆီချက်ကို အတူတူစားဖို့... ..”

အို! ညီမလေး အများကြီးကို မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာပါတဲ့လေ။

သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို အခုတော့ သူမ စွန့်လွှတ်သွားပြီ ထင်ပါတယ်။ “ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နဲ့လေ ကလေး၊ ကိုယ်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်” ဆိုတော့ “အဲဒါအကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှုမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို” တဲ့။ “ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ယောက် ကိုတော့ လက်ထပ်မှာပါ” တဲ့။ “ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မလား” လို့ ကျွန်တော် မမေးခဲ့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် သူမကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် သူမကို ဘဝထဲခေါ်ဖို့ကျ မဝံ့ရဲခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာကို တွေးကြောက်နေခဲ့သလဲဆိုတာလည်း သေချာမသိတော့ပါဘူး။

“ညီမလေးက လက်ထပ်ပြီးပြီနော် အစ်ကို၊ ညီမလေးဆီ ထပ်မဆက် သွယ်ပါနဲ့တော့” ဆိုတဲ့ စကားကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)လလောက်က သူမ ပြော

ခဲ့တာ။ “အေးပါကွာ... အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်” လို့ပဲ ကျွန်တော်ပြန် ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ သူမ အဲဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ထားဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို စိတ်နာနာ နဲ့ အရွံ့တိုက်သွားတာများလားလို့ တွေးမိလိုက်သေးတယ်။

ခက်တယ်နော်။ ကျွန်တော်က သူမ စိတ်ထဲ ကျွန်တော်ရှိသေးတယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ။

မနက်ဖြန်ဆို သူမ ဒီမြို့လေးကနေ ထွက်သွားတော့မှာ။ သူမရဲ့ပါးချိုင့် လေးကို မြင်ရဖို့ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ။ သူမရဲ့ ရယ်သံလေး ပြန်ကြားရ ဖို့ ဘယ်နှကမ္ဘာလဲ။ “ဒီမြို့မှာ ညီမ မပျော်ဘူး အစ်ကို၊ ဒီမြို့မှာ ညီမ အတွက် အဆင်မပြေမှုတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒီမြို့က လူတွေကိုရော အဖြစ်အပျက်တွေကိုရော အရမ်းမုန်းတာ” လို့ ပြောတတ်တဲ့ ကလေးမလေး။ မူးမူးနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ငိုတတ်တဲ့ ချာတိတ်မလေး။

အခုတော့ သူမ ပျော်နေမှာပါ။ ဒီမြို့လေးကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်သွား ရတော့မှာလေ။ သူမ ပျော်နေမှာ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်ပဲ မပျော်တာ။ ကိုယ်တိုင်ပျိုးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာပဲ။ ကိုယ်တိုင်သွေးခဲ့တဲ့ ဓားတစ်လက်။ အစူးရှ ဆုံး ဝေဒနာတွေ။ မွန်းကျပ်ဆို့နှင့်ပြီး အသက်ရှူမဝ။

မနက်ဖြန်ဆို သူမ ဒီမြို့လေးကနေ ထွက်သွားတော့မှာ...။

ချန်ထားရက်လေသော... ၄

ရင်တွေ ကွဲမယ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ရပ်ကျန်နေခဲ့တာပါ
ကျွန်တော်ပြေးလိုက်နေရင် ခင်ဗျားစိတ်ပင်ပန်းမယ်မဟုတ်လား
မလိုချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အတင်းလိုက်မခေါ်လိုတော့ဘူး။

ရပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း
စောင့်နေခဲ့တာမဟုတ်ကြောင်းတော့ သိစေချင်တယ်။

တစ်ခုခုဆို စာတွေ ချရေးနေမိတာ
ကျွန်တော်... ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှင်သန်လို့ ရလိုရငြား
ဝေဒနာတွေကို နည်းနည်းချင်းဖွဲ့ထုတ်မိရုံပါ
လျှောက်တဲ့လမ်းမှာ ခင်ဗျားပျော်နေပါစေ...။

ချန်ထားရက်လေသော... ၅

ထွက်သွားသူအဖို့တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ
ပျော်မွေ့နိုင်ပေမယ့်
ကျန်နေခဲ့ရသူကတော့ နံဘေးက ကွက်လပ်လေးကို ငေးရင်း
တစ်ဘဝလုံး ဆက်ရှင်သန်ရပါတယ်... အယ်နာ။

သတိရခြင်းဟာ ပြောမထွက်တဲ့ စကားစုတစ်စုသာ ဖြစ်လာရပြီး
ကိုယ်ပဲ ပိုင်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလက်ဖဝါးလေးကိုလည်း
တစ်ဘဝလုံးအတွက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြန်ပါတယ်
ဘယ်ဘက်က လှည့်တွေးတွေး
ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးတွေချည်းပါပဲ။

ဘုရားခန်းထဲက ဘုရားပုံတော်တစ်ခုဟာ
မင်းပေးခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးလက်ဆောင်ဖြစ်ပြီး
ကိုယ့်နံဘေးက လစ်ဟာမှုလေးဟာ
မင်းပေးခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ဖြစ်မယ် အယ်နာ
ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း ကိုယ်မျက်ရည်ဝဲရပါတယ်
ကိုယ်ကြေကွဲရတာ မင်းမသိပေမယ့်
ဘုရားတော့ သိမယ်ထင်ပါတယ်။

စာအုပ်တွေကို ချစ်တတ်ပေမယ့်
မင်းပေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်လက်ဆောင်တွေကိုတော့
ကိုယ်မုန်းမိတယ် အယ်နာ
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နာကြည်းမိတဲ့အချိန်မျိုးမှာတောင်
ကိုယ်ဟာ မင်းပေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို
လွင့်မပစ်ရက်နိုင်ခဲ့သူပါ။

ကိုယ်က တုံးသလောက်
မင်က လည်လွန်းခဲ့တယ် အယ်နာ
မင်းကိုကျ မစွန့်ပစ်နိုင်အောင် ရွေးချယ်ချည်နှောင်ခဲ့ပြီး
ကိုယ့်ကိုတော့ အချိန်မရွေးထားသွားဖို့ မင်းစဉ်းစားခဲ့တယ်
ဇာတ်လမ်းလေးက အတော်လှပါတယ်

“မင်းကို ပျော်စေချင်တာ...”နဲ့ စခဲ့ပြီး
“မင်းပျော်ရွှင်ပါစေ...”နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့တယ်။

ဝေးပြီးနောက်...

မင်းက ပိုကြည့်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်နော်
အရင်လို ထမင်းမစားဘဲ ဝိတ်တွေချနေသေးလား
ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေ ရိုက်ပေးတတ်တဲ့တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပြီလား
မင်း အတည်လို့ တွေးထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်များ မွေးဖွားပြီလား
ဘာတွေကိုများ ကိုယ်စိုးရိမ်နေမိသေးတာလဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးပြီး ခပ်ဖျော့ဖျော့ပဲ ပြုံးမိပြန်တယ်။
မမြင်ရ မကြားရတာထက်
မင်း profile လေး မြင်နေရသေးတာက
ကိုယ့်အတွက် အသက်ဆက်ဆေးပါပဲ
ကိုယ့် fake account လေးကိုပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်မိပြန်တယ်။

ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့သူကို ချစ်နေမိတာရယ်
ပြန်မလာသူကို စောင့်နေမိသူရယ်က အမှိုက်မဲဆုံးပါပဲတဲ့ အယ်နာ
ကိုယ်ဟာ နေ့ရက်တိုင်းမှာ မင်းကိုချစ်ရင်း စောင့်နေမိသူပါ။

ကျန်နေခဲ့ရသူဆိုတာ...

နံဘေးက လစ်ဟာမှုလေးကို ငေးရင်း
တစ်ဘဝလုံး ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ရှင်သန်သွားကြရတာမျိုးလား... အယ်နာ။

ချန်ချန်စာပေ

ချန်ထားရက်လေသော... ၆

အဆင်မပြေတဲ့နေ့တွေမှာဆို အစ်ကိုကို ပိုသတိရတယ်
အဲဒါကျွန်တော်ဝန်ခံချင်နေတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုပဲ
စိတ်ညစ်တဲ့အခါ စာတွေ ရေးတယ်
ကျွန်တော့် စာတဲကောင်ကို စီးကရက်သောက်ခိုင်းတယ်
အိပ်ဆေးတွေ သောက်ခိုင်းတယ်
တစ်ခါတလေဆို ရှစ်လွှာကနေ ခုန်ချခိုင်းတယ်
အဲလိုအချိန်တွေဆို စိတ်ထွက်ပေါက်ဟာ သတ်သေဖို့အပြင်
တခြားလည်း မတွေးတတ်တော့ဘူး
ကျွန်တော်သေလောက်အောင် မွန်းကျပ်နေတဲ့ နေ့တွေမှာဆို
အစ်ကိုအသံကို နှလုံးသားထဲက
ပြင်းပြင်းပြပြ လိုအပ်နေခဲ့တယ်

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောမောပါ
ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ပါ
ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ အစ်ကိုရယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုကမ္ဘာထဲကို
ဘယ်တော့မှ မဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ စုန်းမပဲ
လှပတယ် မှော်ဆန်တယ်
ဘယ်အရာတွေကို ဘယ်လိုပြုစားနိုင်လည်းပဲ
အစ်ကိုအနားရောက်ဖို့တော့ အမြဲအချည်းနှီးပါပဲ

ကျွန်တော် အော်တယ်၊ အစ်ကို မကြားဘူး
ကျွန်တော် ငိုတယ်၊ အစ်ကို မသိဘူး
အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းမှ နားမလည်ခဲ့ဘူးနော်
အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆို
ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်စိတ်
နည်းနည်းလေးတောင် မရှိခဲ့ဘူးလား
မရေရာတဲ့ နောက်ဘဝဆိုတာတွေအတွက်နဲ့
အစ်ကိုက အခုဘဝကို မြုပ်နှံပစ်လိုက်ရတာ ပျော်ရဲ့လား
ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ဘဝမှာပဲ အစ်ကို့ကို ပြန်တွေ့တွေ့
တစ်ခုပဲ မေးချင်တာ
“ကျွန်တော့်ကို သတိမရခဲ့ဘူးလား”
တကယ်ကျွန်တော့်ကို သတိမရဘူးလား။
နည်းနည်းလေးမှ မလွမ်းဘူးလား အစ်ကိုရာ။

အခုနေ “ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”လို့ မေးရင်
အစ်ကို မရှိတဲ့ ကမ္ဘာလေလို့ ဖြေရဦးမှာ
ဟုတ်တယ်
ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုရှိတဲ့ ကမ္ဘာကို
ဘယ်တော့မှ မဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ စုန်းမတစ်ကောင်ပါပဲ။

ချနဲ့ချနဲ့စာပေ

ချန်ထားရက်လေသော... ၇

အစ်ကိုသာ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက် ချစ်ခဲ့ရင်
ဘယ်ရောက်ရောက်ဆိုတဲ့ ချောက်ထဲကို
ကျွန်တော် ခုန်ချမိမယ် မထင်ဘူး။

ကျွန်တော် ကြားဖူးတဲ့

“ဆိုးရမယ့်သူ မရှိတော့တဲ့အခါ

သူ့အလိုလိုလိမ္မာသွားမှာ...”ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲပေါ့ အစ်ကို
အစ်ကို ကျွန်တော့်အနားမရှိတော့တဲ့အခါ

ကျွန်တော် အစ်ကိုသဘောမကျတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း
သွားမသောက်ဖြစ်တော့ဘူး

အစ်ကိုမကြိုက်တဲ့ လူမျိုးခြားအမျိုးသားလေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း
လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး

ကျွန်တော် လိမ္မာခဲ့ပါတယ် အစ်ကို။

ကျွန်တော် အားကုန်သုံးပြီး အစ်ကို့ဆီက ပြေးထွက်ခဲ့တယ်
ဆိုပါတော့

ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကို့ကို မုန်းချင်တယ်

အစ်ကို့ကို သတိမရချင်တော့ဘူး

ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ...

အစ်ကို့ဆီက အမှန်တကယ်လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်

အခုလို သူ့အလိုလို လွမ်းနေမိတဲ့ ကာလရှည်တွေမှာ

ကျွန်တော် တကယ်ပင်ပန်းနေပါပြီ အစ်ကို...။

ချန်ထားရက်လေသော... ၈

မဝယ်နိုင်တဲ့ အရပ်လေးကလည်း လှလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်
 မလျှောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လမ်းလေးကလည်း
 ပိုအေးချမ်းနေသလိုပဲ
 ငယ်ငယ်ကတည်းက
 “ဘယ်သူ့ဆီက ဘာကိုမှ မတောင်းဘူး”လို့
 ခပ်မာမာတွေးထားခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ
 အလိုက်တသိ မပေးလာတဲ့ ဘယ်အရာကိုမှလည်း
 မျှော်လင့်မနေခဲ့ဖူးပါဘူး
 ဒါပေမဲ့...
 ဒါပေမဲ့လည်းလေ...
 တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်ရင်
 အားငယ်မိရဲ့
 လွတ်သွားတဲ့ ရထားတွေကိုလည်း နှမြောမိရဲ့
 ငယ်ငယ်က ဆော့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကစားနည်းအချို့ထဲက
 ကျွန်တော့်အိပ်မက်လေးလည်း ပျောက်ဆုံးလွင့်ပြယ်ခဲ့ရဲ့
 မတောင်းဆိုတတ်ပေမယ့်
 လိုချင်ဆန္ဒလေးတွေကို လုံအောင် ဝှက်တတ်ခဲ့သတဲ့
 အဲဒီအရူးမလေးဟာလေ...
 မကြာမကြာလည်း နောင်တရနေတတ်ခဲ့သတဲ့။

ချန်ချန်စာပေ

ချန်ထားရက်လေသော...၉

တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ထဲထည့်ထားပြီးမှတော့
နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်ဖို့
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး... အယ်နာ
မင်းကို ယုံပါလို့ မပြောချင်ပေမယ့်
ကိုယ် မညာခဲ့မှန်းတော့ သိစေချင်တယ်
သတိရတာထက် ပိုတဲ့အနေအထားမှာ
သတိရနေတယ်ဆိုတာလေး ပြောဖို့တောင်
ကိုယ်တို့က ခက်ခဲလွန်းရဲ့ မဟုတ်လား။

ချန်ထားရက်လေသော...၁၀

မင်း ထင်နေသလို
အဆင်ပြေပျော်ရွှင်နေတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး
တကယ်က...
အနာပြုမှ ရလာမယ့် ဂရုစိုက်မှုမျိုးကို မလိုချင်တော့တာ။
တစ်ခုခုဆို မင်းဆီ ဖုန်းမခေါ်ဖြစ်တော့ဘူး
တစ်ခုခုဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြေးမတိုင်ပင်ဖြစ်တော့ဘူး
တခြားတစ်ယောက်အပေါ် ယုံကြည်မျှော်လင့်ခြင်းတွေ
သိပ်မထားဖြစ်တော့ဘူးဆိုပါတော့လေ။
ကိုယ့်ဒဏ်ရာလေး အသာဝှက်ပြီး
နေတတ်ထိုင်တတ်လာတယ်ပဲ ထားပါတော့။

ကိုယ့်အင်အားလေးနဲ့ စိမ်းလန်းပြီး
ကိုယ့်ခံနိုင်ရည်နဲ့ပဲ တုံ့ပြန်တတ်ပြီ
ပြီးတော့...
အနာကျင်ဆုံး အချိန်တချို့မှာ
အလှဆုံးပြီးနေတတ်ဖို့ လိုကြောင်းလည်း
ကိုယ်သင်ယူခဲ့ရပါပြီ...။ ။

ချန်ထားရက်လေသော...၁၁

ရန်ကုန်ဟာ မိုးအရမ်းရွာတဲ့ မြို့ပဲ
မိုးတစ်ခါမှ မရွာတတ်တဲ့
အစ်ကိုရှိတဲ့ အညာမြို့လေးတစ်မြို့ကို သတိရတယ်
ကွန်တော်အပေါ်မှာ
ပြိုမလို ညို့ခဲဖူးတဲ့ အစ်ကိုမေတ္တာတွေကိုရောပေါ့လေ။

ချန်ထားရက်လေသော...၁၂

ခဏလေး အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်
မျောလွင့်နေတဲ့ တိမ်တွေ...
ရယ်သံလွင်လွင်လေးက တစ်ချက်တစ်ချက်ပဲ့တင်ထပ်လို့
ကြည်လင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနောက်က
မထီတထီ အကြည့်တွေ...
အသက်ဓာတ်မဲ့နေသလို စိမ်းသက်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတစ်ခုက
ကျောရိုးထဲအထိ စိမ့်ဝင်လှိုက်စား
မင်းကိုယ့်ကို မုန်းနေသေးတာလား အချစ်ရယ်။ ။

မပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့လက်ဆောင်

သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ထိုးထားတဲ့ မာဖလာလေး
ခုဆို ၃ နှစ်ပြည့်ပြီ။

ဆိုင်သူဆီ မရောက်ဘဲ သေတ္တာထဲမှာပဲ ခေါက်လျက်သား
မျှော်လင့်ခြင်းတွေ မပီပိုတဝါးဖြစ်နေတဲ့ မီးခိုးရောင်လေး
ကျွန်မရဲ့မေတ္တာနဲ့ တစ်ပင်ချင်း ရစ်နှောင်ခဲ့ပါသော
နှစ်ချောင်းထိုးဝါးတံရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ

လက်ချောင်းလေးတွေဟာ ခပ်သွက်သွက်ပြေးလွှားလို့
လက်ထိပ်လေးတွေ နာကျင်နေသည့်တိုင်
ပျော်ရွှင်နေမိခဲ့သော

သူ့လည်တိုင်လေး နွေးနေပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ကျွန်မ ကိုယ်ငွေလေးပါ ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ချင်ရဲ့
ကျွန်မ တွဲလဲခိုခွင့်မရှိတဲ့ လည်တိုင်မှာ
ကျွန်မ ကိုယ်စား ဒီမာဖလာလေးများ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခွင့်ရလေမလား
အတွေးအိပ်မက်လေးနဲ့ ကုန်ဆုံးပစ်ခဲ့တဲ့ စက္ကန့်တံတွေ
သိုးမွေးချည်လုံးလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းပါးလာပြီး
မာဖလာလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပိုထူထဲပြီး ရှည်လာ
သူ့လည်တိုင်လေးမှာ ချည်နှောင်ရစ်တွယ်ခွင့်ရဖို့ စောင့်ခဲ့တာ
အခုဆို ၃ နှစ်။

မာဖလာလေးဟာ ပြသခွင့်မရတဲ့ မေတ္တာ
သူ့ဆီရောက်အောင် မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ နွေးထွေးမှု
ပြန်မြင်တိုင်း ကျွန်မ ပြန်နာကျင်ရမယ့် ဒဏ်ရာ
ဘယ်တော့မှ ပေးခွင့်မရတဲ့ လက်ဆောင်လေးပါပဲ...။ ။

စက္ကူပန်းလေးတွေကိုပဲ ဆက်ချစ်နေပေးပါ

“ရဲ့မရွေးဘူးဆိုရင်တော့
စက္ကူပန်းလေးတွေကိုလည်း ခင်ဗျားချစ်လို့ရပါတယ်”လို့
ကျွန်တော်ပြောဖူးတယ်နော်
တကယ်က ကျွန်တော်လည်း သိနေတာပဲလေ
စက္ကူပန်းလေးတွေကို ချစ်ပေမယ့်
ဘယ်သူမှတော့ ခေါင်းပေါ်မပန်ကြဘူးမဟုတ်လား
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားဟာ
ဟိုးအေးက တောင်တန်းပြာတွေကို ချစ်သလိုမျိုး
စိမ်းမြေ့မြက်ခင်းကျယ်တစ်ခုကို ချစ်သလိုမျိုး
သူ့သဘာဝ သူ့အရှိတရားကိုပဲ ချစ်တာပါ။

“ချစ်တယ်”လို့ ပြောရုံနဲ့
ဘာနှစ်ခုကို ချိတ်ဆက်ချင်တယ်လို့ ရည်ရွယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး
“ချစ်တယ်”ပြောရုံနဲ့
တစ်ယောက်ဘဝတဲ တစ်ယောက်ခုန်ဝင်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး
ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာလို့ပဲ ရည်ညွှန်းရမလား
ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်မပါတဲ့ ချစ်ခြင်းလို့ပဲ ပြောရမလား

ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ
ကျွန်တော့်အနားရောက်အောင် လာမှာပါလို့ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတယ်
ကျွန်တော့်ဘဝကို အုပ်မိုးကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်
အခုတော့ ကျွန်တော်သိပြီလေ
အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာ
စက္ကူပန်းလေးတွေကို ချစ်သလိုမျိုး
မိုးရွာပြီးစ ပေါ်လာတဲ့ သက်တံတစ်ခုကို ချစ်သလိုမျိုး
အလှကြည့်နေချင်ရုံသက်သက်လောက်ပါပဲ။

ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ဝင်လာမှာ မဟုတ်သလို
ဘယ်တော့မှလည်း အစ်ကို့ဘဝထဲကို ဆွဲခေါ်မှာမျိုး မဟုတ်ဘူး
အစ်ကိုပြောတဲ့ အများကြီးချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို
အခုနားလည်ပြီ
ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့လဲဆိုတာ သိပြီ။

အခုနေ အစ်ကို့ကို မုန်းနေသေးလားလို့ မေးလာရင်
“အဆင်ပြေရင်
စက္ကူပန်းလေးတွေကိုပဲ ဆက်ချစ်နေပေးပါ...”လို့ ဖြေမိမယ်။

(အစ်ကို့ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးသော
စက္ကူပန်းလေးတော့ ဖြစ်ချင်သေးတယ်လေ...)

နိုင်လိုသူတွေပြုံးနေပါစေ

ကျွန်တော်ဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်
အဲဒီအဆိပ်ကို သုံးမယ့်နေရာဟာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တဲ့နေရာပဲ ဖြစ်မှာပါ
တကယ်ပြောတာ
ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် တစ်ပါးသူအနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး
ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားလေးတွေနဲ့တောင်
ကိုယ့်မှာ ခွေခေါက်လဲနေခဲ့ရတာ အခုအထိပဲ
တစ်ခုခုဆို ထွက်ပြေးဖို့ရယ်၊ သတ်သေဖို့ရယ်က လွဲပြီး
ကျန်တာလည်း မတွေးတတ်ဘူး
တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ဘက် ရပ်တည်ပေးမယ့်သူလည်း ရှာမတွေ့ဘူး
တစ်ခုခုဆို ပုန်းခိုစရာ ဝပ်ကျင်းလေးတစ်ခုတောင်မှ
မပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကောင်ပါ
ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိတွေ ဘာတွေ ဘယ်ရှိပါလိမ့်မလဲ
ဘယ်သူမှ ခလုတ်လာမတိုက်မိဖို့ပဲ ဆုတောင်းနေရတယ်

မင်းက အသံမမြည်တဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးပဲ

မင်းက အသံမမြည်တဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးပဲ
ရိုက်ခတ်လာသမျှ လောကဓံတိုင်းကို
တိတ်တိတ်လေးပဲ တုံ့ပြန်တတ်သူ
ပျော်ရတာရော ငိုရတာရော
အနိုင်ခံရတာနဲ့ နာကျင်ရတာတိုင်းကို
ရောပြွမ်းသိမ်းဆည်းထားပြီး
သိပ်မာကျောချင်ယောင်ဆောင်တဲ့သူ။

မင်းလေ...

ဝမ်းနည်းနေတဲ့ ကြောင်လေးတွေ့ရင်တောင်
မျက်ရည်ဝဲတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့
မင်းရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘယ်လိုများရှင်သန်နေခဲ့လဲ
ခံစားချက်တွေ ဝေမျှဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ
မျှော်လင့်နေခဲ့သေးလား
မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ
ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားနေတတ်တုန်းပဲလား

ချစ်ခြင်းပြသကော်တ

ချစ်ခြင်းမေတ္တာအစား

စာအုပ်လေးတွေပဲ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြ

အချစ်ကို မပြသဘဲ

ရင်ထဲက စေတနာလေးပဲ ပြသခဲ့ရုံ

အတူတူလက်တွဲလျှောက်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့လည်း

တတ်နိုင်တဲ့ စာအုပ်လေးတွေပဲ ပေးဖြစ်ခဲ့

ကျွန်တော်မလိုက်နိုင်တဲ့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်

စောင့်ရှောက်မှုပေးနိုင်မယ့် ဉာဏ်ပညာလေး သူရပါစေ။

ကျွန်တော်ပြောပြချင်တဲ့ လမ်းညွှန်လေး သူတွေ့ပါစေ။

ဘယ်ခလုတ်ဆူးမှ သူ မငြိဘဲ

ပိုတောက်ပတဲ့ လမ်းလေးပေါ် ရောက်ပါစေ။

ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေကြားက

မေတ္တာတရားလေး

သူ... မြင်ပါစေ။ ။

ကျွန်မရဲ့သတို့သား

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျောခိုင်းပြီးကြတဲ့အခါ
ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့တဲ့
သတို့သမီးတစ်ယောက်ပဲပေါ့... အယ်နာ

မတော်တဆ လမ်းမှာ တွေ့မိကြတဲ့အခါ
ဘယ်လောက်သူစိမ်းဆန်နိုင်ကြောင်း သက်သေပြဖို့
မျက်နှာကို ကိုယ်စီလွဲကြရဦးမှာပါ။

“အရင်နေရာမှာ အရင်အတိုင်းပဲပေါ့”လို့
ကိုယ်... ပြန်ဖြေနေချိန်တိုင်း
မင်းကတော့
တစ်နေရာရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့
ပျော်နေမှာပါ။

ချန်ချန်စာပေ

မင်းစိတ်ကို ညာပါ

ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း

ဘယ်တော့မှလည်း သတိမရမိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း

ဘာမှမဆိုင်တော့လို့ စိတ်လည်း မပူတော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း။

တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက်အဆုံးထိ နားလည်ခဲ့ဖူးတဲ့အခါ
ကိုယ်တို့ဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးရန်သူတွေပေါ့... အယ်နာ

မင်း ကိုယ့်ကို ရှောင်ပါ

ဝေးသထက် ဝေးအောင် ပြေးပါ။

တစ်နေ့နေ့မှာ...

တိုက်ပုံတစ်ထည် ကတ္တီပါဖိနပ်နဲ့

မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို မင်းဝတ်ဆင်ရတဲ့အခါ

မင်းနဲ့မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ သတို့သမီးလေးတစ်ယောက်ကို

မေ့ပစ်ပေးပါ...။ ။

ချန်ချန်စာပေ

အခုတော့လည်းဝေးကြပြီမဟုတ်လား

၁။ ဘာသတင်းအစအနမှ မကြားရတော့တာနဲ့
ဘယ်လိုပုံစံရှင်သန်နေထိုင်နေသလဲဆိုတာတောင်
သိခွင့်မရတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ဝေးကြပြီလို့ ခေါ်တာလား...အယ်နာ

၂။ ကမ္ဘာခြားသွားသလို၊ နံရံတွေ ပြိုကျထားသလို မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြား
က အရာရာဟာ ခက်ခဲလိုက်တာ။ ဝေးလက်စနဲ့ ဝေးပါစေတော့ဆိုပြီး ဖွင့်
မပြောတော့တဲ့ ရင်ထဲက အမှန်တရားတွေ ရှိတယ်။ မင်းမုန်းလက်စနဲ့ မုန်း
နေနိုင်ဖို့ ဗီလိန်တစ်ယောက်လို အပေအတေတစ်ယောက်လို ယုတ်မာပြရတာ
တွေ ရှိတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဝှက်ပြီး ကိုယ့်လက်သည်းကိုကျ တမင်
ထုတ်ပြထားခဲ့ရတာမျိုးပေါ့။ ရင်ထဲက တစ်စစ်စစ် နာပါတယ်။

၃။ မင်းမျက်ဝန်းတွေကို မငေးရဲတော့တာရယ်၊ မင်းအသံလေးကို
ကြားခွင့်မရတော့တာမျိုးရယ်က တကယ်တော့ ကိုယ့်အတွက် ငရဲပါ။ ပူ
လောင်တယ်၊ နာကျင်တယ်။ ပြီးတော့ ရုန်းထွက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တာမျိုး
ရယ်လေ။ မင်းလက်ကို တွဲခွင့်မရတာလေးကို “ကံအကျိုးပေးနည်းတယ်
ထင်တယ်” လို့ ပြောရင်ကျ ရယ်စရာဖြစ်နေမလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မရယ်
ရဲခဲ့ပါဘူး အယ်နာ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး
မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ဝဋ်ကြီးတယ်မဟုတ်လား။
ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းသတင်းလေး ကြားချင်တာပေါ့။ ခဏဖြစ်ဖြစ် မင်းရယ်နေ

တာလေး မြင်ချင်တာပေါ့။ သာကြောင်း မာကြောင်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စကား စမြည်လေး ပြောနေချင်သေးတာ။ ဒါဟာ အိပ်မက်သက်သက်ပါ။

၄။ တကယ်က မင်းလိုက်မရှာတဲ့ အသေးအမွှားပစ္စည်းပစ္စယတွေထဲက တစ်ခုဟာ ကိုယ်ပါ။ မင်းလွယ်လွယ် ပစ်ချထားခဲ့နိုင်ပြီး မင်းနည်းနည်းမှ စိတ်မပူတဲ့ သက်ရှိလူသားလေး တစ်ယောက်ရယ်ပါ။ ကိုယ် အမှန်တကယ် သိမ်ငယ်နေမိခဲ့တယ်ဆိုရင် မင်း ယုံမလား။ မင်း ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်တိုင်း ကိုယ်အလိုက်သိစွာနဲ့ နောက်ကို ခြေလှမ်းပေါင်းများစွာ ဆုတ်ပေးခဲ့မိတာပါ။
အခုတော့ ဝေးကြပြီ မဟုတ်လား။

၅။ “၅ တန်းနဲ့ ပြိုင် ဘယ်သူနိုင်”ထဲကလို “သမီးကို ရွေး၊ သမီး ကို ရွေး”လို့ပဲ အော်ပြောခဲ့ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နှုတ်ထွက်စကားဟာ တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တွေဝေစေတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ ပါဘူး အယ်နာ။ ပြောနေကျစကားကိုသာ ပြန်ပြောရရင် ကိုယ်က အလိုက် သိတတ်တဲ့လူသားလေးပါ။ မင်းစိတ်အတိုင်း မင်းရွေးချယ်နိုင်ဖို့၊ ကိုယ့်အတွက် နဲ့ တွေဝေနှောင့်နှေးနေတာမျိုး မဖြစ်ဖို့ မင်းစိတ်ပူစရာ မလိုတဲ့ အရပ်ကို ဇွတ်တရွတ် ပြေးထွက်ခဲ့မိတာပါ။ အခုတော့လည်း ဝေးကြပြီမဟုတ်လား။

၆။ အချိန်တွေက မျက်ရည်တွေကို သွေ့ခြောက်စေမယ်။ ကိုယ်ခက် ခက်ခဲခဲဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေကပဲ ကိုယ့်ဒဏ်ရာကို ကျက်စေမယ်တဲ့။ ကိုယ့်မှာ မကျက်ချင်တဲ့အနာနဲ့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ချင်တဲ့ လူသားလေးတစ် ယောက် ရှိနေခဲ့တယ် အယ်နာ။ ကိုယ် တခုတ်တရ ဖက်တွယ်ထားချင်တဲ့ ဒဏ်ရာအစိုင်အခဲလေးတစ်ခုပေါ့။ ဒါဟာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှမှာ ကိုယ် နောက်ဆုံးရရှိခဲ့တဲ့ အမှတ်တရပါ။ နာကျင်ရင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လွမ်းဆွတ်ရင်း ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအမှတ်တရလေးကိုပဲ ကိုယ်တစ်ဘဝလုံး save လုပ်ထားမှာပါ။
လူချင်းကတော့ ဒီဘဝမှာ ဝေးခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား။

အခုလိုသာ
မလွဲချော်ခဲ့ကြဘူးဆိုရင်လေ
အစ်ကိုလက်ကို တွဲပြီး ရယ်မောနေတဲ့
အမျိုးသမီးငယ်လေးဟာ
ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ...။

အမှတ်တရစိမ်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”တဲ့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတဲ့အချိန်မှာ သူမ အဲဒီစကားကို အထပ်ထပ်ပြောနေခဲ့တာ။

“ကျွတ်! စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ဘာကို ကျေးဇူးတင်နေတာလဲ”

“အခုကိုယ်က မင်းကို ထားခဲ့တဲ့လူနော်၊ မင်းကို မချစ်တော့လို့ မင်းအနားမှာ မနေချင်တော့လို့လေ”

“မင်းကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးရမှာလေ၊ မင်းကိုယ့်ကို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါက ဘာလဲကွာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတော့...”

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်စွာ နဖူးက ဆံပင်တွေကို သပ်တင်နေမိတယ်။

“တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ဘာအတွက်လဲဆိုရင်တော့ ဒီ ၃ နှစ်တာကာလအတွင်း စိမ်းကို ချစ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်၊ ဂရုစိုက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်၊ စိတ်လုံခြုံမှုပေးခဲ့တဲ့အတွက်ပေါ့”

သူမက လမ်းခွဲချိန်မှာတောင် အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေတယ်။

သူမပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ ပုံလည်း မဟုတ်။ ဒီအခြေအနေကို လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ပုံလည်း မပေါ်။ သူမပုံစံက သူမ လိုချင်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရပြီးလိုက်သလိုမျိုး ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာ။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို တန်ဖိုးထားနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့။ သူမ ရူးများနေသလားလို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။

“မင်း သိလား၊ ကိုယ် မင်းကို တစ်ခါမှ လက်ထပ်ဖို့အထိ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို အပျော်တွဲခဲ့တာ...၊ ခဏ ပျော်ချင်ရုံသက်သက်ပဲ၊ အမှန်တော့ ကိုယ် မင်းလို အေးတိအေးစက်မိန်းကလေးမျိုးကို သဘောမကျဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်အပေါ်တွယ်ငြိလွန်းနေတော့ ကိုယ်တို့ပတ်သက်ချိန်က ပိုကြာသွားခဲ့တာ၊ ကိုယ် မင်းကို မဖြတ်ရက်ခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ့်မှာ တခြားချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးရှိနေခဲ့တာ ကြာပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို သနားလို့...”

“ရှင် တော်လိုက်တော့ ကိုရဲနောင်၊ ကျွန်မကို ရှင်မချစ်တော့ဘူးလား ရတယ်၊ ကျွန်မအနားက ထွက်သွားချင်နေပြီလား ရတယ်၊ ကျွန်မ နားလည်တယ်။ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်လို့...”

“အေး... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို လာမသနားနဲ့နော်၊ ကျွန်မက မေတ္တာငတ်နေတာ မှန်ပေမယ့် လူတကာဆီက ခဏယာလိုက်တောင်းနေတဲ့ သူဖုန်းစားလို မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစောပိုင်းကာလတွေမှာ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေ၊ ကြင်နာယုယမှုတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မက လက်ခံခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ အခု ရှင်ထပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ရတယ် ထွက်သွားလေ၊

ရှင်က ဘာကို ထပ်လိုချင်နေသေးတာလဲ၊

ကျွန်မရဲ့ အသနားခံ တောင်းဆိုမှုတွေကိုလား၊

ကျွန်မရဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲမှုတွေကိုလား၊

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတွေကိုလား...”

သူမ မျက်နှာတွေ နီရဲလာတယ်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အပြည့်။ ကျွန်တော်မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူမကို

အဲဒီလောက်အထိတော့ မပြောသင့်ဘူးလေ။ သူမရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကျွန်တော်အသိဆုံးပဲ။ သူမအပေါ် ကျွန်တော်က နားအလည်နိုင်ဆုံးပဲ။ သူမမှာ ကျွန်တော်က လွဲပြီး တခြားဘယ်သူများ ထပ်ရှိသေးလို့လဲ။ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားရုန်းကန်နေတဲ့ သူမအပေါ်ကိုမှ ရက်စက်ခဲ့ကြတဲ့ သူမရဲ့မိသားစုဝင်တွေ၊ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ရည်းစားဟောင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ သူမအနားမှာ မနေချင်တော့တာ မှန်ပေမယ့် သူမအပေါ်တော့ မရက်စက်ချင်ဘူးလေ။ သူမ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ရင်တောင် ဒီမိန်းကလေးမှာ ဒဏ်ရာအပြည့်နဲ့ မဟုတ်လား။

သူမက လိုတာထက် စကားနည်းတယ်။ အမြဲပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဝတ်အစားတစ်စုံနဲ့။ နှုတ်ခမ်းနီတစ်ခုကလွဲ ဘာမှ မလိမ်းခြယ်ထားတဲ့ မျက်နှာပြောင်ဝင်းဝင်းလေးနဲ့။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက မာကျောချင်ယောင်ဆောင်ထားပြီး မျက်ဝန်းတွေကတော့ အမြဲအားငယ်နေတတ်သူ။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ‘လျှို့ဝှက်အခန်းလေး’လို့ ခေါ်တာ။ သူမရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခု။ သူမကမ္ဘာရဲ့ တခြားဘက်အခြမ်း။ သူမဝမ်းနည်းတိုင်း ငိုလို့ရတဲ့ နေရာ။ သူမကို စိတ်သက်သောင့်သက်သာဖြစ်စေတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုတဲ့လေ။ သူမ အမြဲပြောဖူးတာက “ခင်ဗျားက စိမ်းရဲ့ အားနည်းချက်လေးပဲ။ ဒါကြောင့် စိမ်းကိုတော့ အနိုင်မယူသွားနဲ့နော်”တဲ့။

ကျွန်တော် စိမ်းအပေါ် အနိုင်ယူသလိုများ ဖြစ်နေမိပြီလား။ ကျွန်တော်က ဒဏ်ရာတွေ သက်သာစေတဲ့ အခန်းငယ်လေးမဟုတ်ဘဲ ထပ်နာကျင်စေတဲ့ အခန်းငယ်လား။ ကျွန်တော် စိမ်းကို အားနာသွားတယ်။ စိမ်းမျက်လုံးတွေကို သေချာမကြည့်ရဲ။ ကျွန်တော်အကြည့်လွှဲလိုက်တော့စိမ်းရဲ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ Naung ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် တက်တူးသေးသေးလေး။ စိမ်းဓားနဲ့ပဲ လှီးထုတ်ပစ်လိုက်လေမလား။ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးရဲ။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ Bye! Never meet again”

သူမအသံကြားမှ ကျွန်တော် အသိပြန်ဝင်လာတယ်။

“စိမ်း”

“စိမ်း”

“ခဏလေး”

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါနော်၊ စိမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်အောင် မလုပ်ဘူးလို့လေ...၊ နော်... စိမ်း၊ ဘာမှ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမ ခပ်အက်အက်ရယ်ပါတယ်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို သတ်ပြီးရင် ပြန်ရှင်သန်ပါလို့ ထပ်ပြော ခွင့်မရှိတော့ဘူး ကိုရဲနောင်”

“ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်မပဲ ပိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းကို ကျွန်မပဲ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“ရှင်စိတ်နဲ့ ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံး သတ်သွားပြီ၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ...၊ ဪ! ပြီးတော့... အရာအားလုံး အတွက်လည်း တကယ်ကျေးဇူးပါနော်”

သူမရဲ့ ခန့်တဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို မြင်လိုက်ရတာ နောက်ဆုံးဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော်နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းသတင်းစာရဲ့ နာရေးသတင်းကို လှန်ကြည့်မိတဲ့ အချိန်မှာပဲ သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အထိတ်တလန့်နဲ့ သူမဆီ ဖုန်းခေါ်တော့ “လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထား ပါသည်”တဲ့။ ဖုန်းစခရင်မိရဲ့ လူမှုကွန်ရက်စာမျက်နှာမှာ သူမအကောင့်ကို ရိုက်ရှာလိုက်တော့ သူမ မနေ့ညနေ ၅ နာရီလောက်က ပို့စ်တစ်ခုတင်ထား တာ တွေ့ရတယ်။ မှော်ဘီဘက်က မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ခုမှာ သူမ အလှူသွား လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံပါပဲ။ သူမမှာ ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေ၊ ပြီးတော့ သူမ စုဆောင်း ထားသမျှ ပိုက်ဆံတွေကိုပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာသာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ စိတ်ကူး တွေ၊ အိပ်မက်တွေ မရှိခဲ့တာ။ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘဝတစ်ခုလုံးစာ အတွက် ရည်ရွယ်လက်တွဲခဲ့တဲ့ ပုံပါပဲ။ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ သတို့သမီးလေး ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ သူမက ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် လိုချင်

ချန်ထားရက်လေသော... ■ ၈

ခဲ့တယ်။ သူမက နွေးထွေးတဲ့ မိသားစု အသိုက်အမြှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ဖူးချင်
ခဲ့တယ်လေ။

မနေ့ည ၁၀ နာရီလောက်မှာ သူမ လူမှုကွန်ရက်ပေါ် နောက်ဆုံးတင်
ထားခဲ့တဲ့ ပို့စ်ကတော့...

“နောက်တစ်ကြိမ်သာ ထပ်မွေးဖွားခွင့်ရှိခဲ့မယ်ဆို
ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိတဲ့အရပ်မှာသာ
ရှင်သန်ကြီးပြင်းချင်မိတယ်” တဲ့လေ...။

EBOOK VERSION ဖြစ်သောကြောင့် အဆင်မပြေလည်း
သည်းခံပေးကြပါဗျာ။